

Redan innan planerna på ny kommunindelning blivit officiella hade Herrljunga municipalsamhälle genom olika åtgärder kämpat för att få avvecklat municipalbildningen. Då municipet berörde två socknar, Herrljunga och Tarsled, anvisades endast en väg, att båda socknarna skulle sammanslås till en köping. Denna tanke växte sig stark och kom att omfattas av nästan alla i tätorten, som då omfattade fyra femtedelar av befolkningen i de båda socknarna.

När den nya kommunindelningen skulle ske krävde tätorten, att kommunen icke fick utformas så, att den kom att utgöra ett hinder för upplösning av municipalsamhället och bildandet av köping.

I förhållande till grannkommunerna, som efter våra breddgrader blivit kolosser, blev Herrljunga en behändig kommun, med alla förutsättningar att bli lättarbetad. Det torde ha varit två saker, som bundit förslagsställare och beslutande myndigheter härför:

Den naturliga enheten av öppen bygd inramat av ett skogsområde. Tätortens krav på köpingsbildning. Den geografiska enheten markerades ytterligare genom att man delade en liten kommun på 190 invånare.

Storkommunen, med sin fem och en halv socknar, föddes lugnt vid sidan av sina stora bröder. Det andra barnet däremot, köpingen, vållade slitningar i familjen. Folket utanför municipalsamhället ville icke ha ändring i familjeförhållandena, men om det nu vore oundvikligt med förändring skulle det nya barnet icke heta "köping" utan "landskommun!" Med den starkares vilja blev det köping den 1 januari 1953. Blåmärkena efter gastkramningen försvann rätt smärtfritt genom en uppfinning, varvid de ursprungliga municipalkostnaderna per skattekrona i anslagshänseende disponerades så, att landsbygdsdelen också erhåller medel till sådana ändamål, som kan jämföras med municipala kostnader. Denna anordning, med en fast form av sådana anslag, är såvit vi vet, speciell för Herrljunga och har haft en förundransvärd läkekraft.